

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.  
sprawy **C. M.**  
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i innych  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt II Ka [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.  
z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. L., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt gr) w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. skazał C. M.:

1. za czyn z pkt I wypełniający dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,
2. za czyny z art. 297 § 1 k.k. opisane w pkt II i IV, przy przyjęciu wysokości szkody odpowiednio 150 zł i 400 zł oraz, że czyny te stanowią ciąg przestępstw,

na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – na karę 2 lat pozbawienia wolności,

3. za czyn z pkt III z art. 284 § 1 k.k. polegający na przywłaszczeniu telefonu komórkowego na szkodę M. S. – na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

4. za czyn z pkt V z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, po czym orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wydał orzeczenia akcesoryjne na podstawie art. 46 § 1 k.k., art. 70 ust. 2 u.p.n., art. 44 § 1 k.k. i art. 63 § 1 i 5 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł. po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

„1. w zakresie czynu opisanego w pkt. III a/o rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. przepisu art. 7 i 410 k.p.k., zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji polegającą na faktycznym pominięciu, względnie poddaniu dowolnej, a nie swobodnej ocenie sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania istotnej okoliczności wynikającej z konsekwentnych zeznań świadka R. G., który zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak również przed Sądem I instancji jednoznacznie twierdził, że telefon marki S. o nr [...] został u niego zastawiony przez 2 osoby, działające wspólnie i w porozumieniu, z których jeden był właścicielem telefonu, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, iż oskarżony kiedykolwiek znajdował się w posiadaniu przedmiotu przywłaszczenia i sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt. III a/o,

2. w zakresie czynu opisanego w pkt. III a/o rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. przepisu art. 7 k.p.k. i polegającą na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nieuzasadnionym przyjęciu za wiarygodne niektórych wybiórczo zaaprobowanych okoliczności wynikających z zeznań świadka M. S., w szczególności stanowiących, iż oskarżony kiedykolwiek wszedł w posiadanie przedmiotu przywłaszczenia, podczas gdy przeważająca

większość złożonych przez tego świadka zeznań jest niekonsekwentna oraz stanowi materię sprzeczną, która oceniana zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego winna prowadzić do uznania tego świadka w całości za niegodnego wiary,

3. w zakresie czynu opisanego w pkt. III a/o rażąco obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji tj. przepisu art. 7 k.p.k. i polegającą na nieuzasadnionej dowolnej, a nie swobodnej ocenie okoliczności podawanych przez świadków M. S., E. S. i A. F. w zakresie okoliczności wejścia w posiadanie przedmiotu przywłaszczenia przez oskarżonego, samego faktu wejścia oraz dzierżenia przez niego tego przedmiotu,

4. w zakresie czynu opisanego w pkt. III a/o rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji tj. przepisu art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na ustaleniu przez Sąd Rejonowy zaaprobowanym przez Sąd Okręgowy nie wynikającej z materiału dowodowego sprawy okoliczności, iż oskarżony C. M. na jakimkolwiek etapie postępowania przygotowawczego przez podanie wyjaśnień ocenianych zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyznał się do realizacji znamion przestępstwa opisanego w art. 284 par. 1 k.k.,

5. w zakresie czynu opisanego w pkt. II i IV a/o rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji tj. przepisu art. 7 k.p.k. przez naruszenie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie właściwej oceny przesłanek przedmiotowych oraz podmiotowych decydujących o ocenie wysokości stopnia społecznej szkodliwości obu czynów,

6. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. przepisu art. 399 par. 1 k.p.k. w zw. 6 k.p.k. polegającą na niepoinformowaniu stron postępowania o zamiarze zmiany kwalifikacji prawnej z art. 279 par. 1 k.k. na kwalifikację z art. 279 par. 1 k.k. w zw. z art. 91 par. 1 k.k. w zakresie czynów opisanych w pkt. II i IV a/o co stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego,

7. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji, tj. przepisu art. 279 par.1 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w zakresie czynu opisanego w pkt. IV a/o i nieprawidłowe uznanie, że czyn ten podpada pod typ podstawowy kwalifikowany w ciągu przestępstw, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości wynikający z wysokości szkody (150 zł.), sposobu popełnienia przestępstwa, motywacji oskarżonego, zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa w tym przyznanie się do popełnionego czynu, wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonego wskazują jednoznacznie, że czyn ten stanowi przypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 283 k.k.,

8. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego zaaprobowaną następnie przez sąd II instancji, tj. przepisu art. 279 par.1 k.k. w zw. z art. 91 par.1 k.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie w zakresie czynów opisanych w pkt. II i IV a/o polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, iż oba czyny wymienione wyżej stanowić mogły ciąg przestępstw, podczas gdy w świetle przedstawionego stanu faktycznego ich kwalifikacja prawna została błędnie określona (oba czyny stanowią wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k., a bezwzględnie wypadek taki stanowi czyn opisany w pkt. II a/o) i popełnienie obu tych czynów miało miejsce przy wykorzystaniu znacząco odmiennych sposobności.”

Skarżący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt III oraz zmianę wyroku co do czynów z pkt II, IV i V – bez sprecyzowania treści zmiany.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że mimo deklaracji zawartej w kasacji o zaskarżeniu wyroku w całości, nie dotyczy ona czynów z pkt I i V, ponieważ nie ma o nich nawet wzmianki w zarzutach i uzasadnieniu skargi. Nadto, wniosek kasacyjny nie uwzględnia, że w niniejszym postępowaniu nie zapadają orzeczenia reformatoryjne i to dotyczące wprost wyroku sądu I instancji.

Wszystkie zarzuty są skierowane przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji, przy czym niektóre z nich – niedopuszczalne, pomimo, że stronie przysługuje

kasacja od wyroku Sądu odwoławczego. I tak, w zarzutach 1 – 4 podnosi się „obrazę” (termin właściwy dla apelacji – zob. art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k.) art. 7 i 410 k.p.k., które są podstawą orzekania sądu I instancji. Ale również z formuły zarzutów wynika ich adresat (Sąd Rejonowy). Niezależnie od powyższego, bezzasadna jest teza, jakoby Sąd I instancji, a za nim Sąd odwoławczy, wybiórczo i dowolnie oceniły materiał dowodowy dotyczący czynu z pkt III. Wnioski płynące z lektury obu judykatów nie dają żadnych podstaw do podzielenia stanowiska wyrażonego w kasacji, będącej powtórzeniem apelacji. Podobnie, a więc jako zarzut atakujący orzeczenie Sądu I instancji, należy ocenić zawarty w pkt 6. Zarzut ten jest analogiczny jak w apelacji i był przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego. Jak słusznie wskazał ten Sąd, doszło w postępowaniu pierwszoinstancyjnym do obrazy art. 399 § 1 k.p.k, ale kasacja nie wykazała, że obraza ta miała miejsce również przed Sądem Okręgowym (kasacja – jak przypomniano wyżej – przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego, którego uchybienia może podnosić) a jednocześnie, iż mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku tego Sądu.

Zarzuty z pkt 5, 7 i 8 to niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. W tej kategorii mieszczą się bowiem: ocena stopnia szkodliwości społecznej czynu, wystąpienie przesłanek ciągu przestępstw i okoliczności uzasadniających przyjęcie wypadku mniejszej wagi.

Z wszystkich przytoczonych wyżej względów uznano zarzuty za chybione, a kasację za oczywiście bezzasadną.